

Γράφει η **Όλγα Τσιλιμπάρη** *

Έρημοι δρόμοι, έρημες πόλεις. Το σκηνικό-όνειρο κάθε σκηνοθέτη ταινιών επιστημονικής φαντασίας – αν και, τώρα πια, το στήνει και ψηφιακά. Μα και η μύχια επιδίωξη του κάθε εξουσιαστή.

Το εγώ, υγεία. Το εσύ, μόλυνση. Το εμείς, κίνδυνος-θάνατος. Πότε, γιατί και για ποιον;

Διασπορά μικροβίων. Διασπορά φημών. Διασπορά φόβου. Μόνο διασπορά; Πανδημία φόβου. Ο φόβος λύνει τα πόδια, τρώει τα σωθικά. Ο φόβος κάστρα καταλεί κι αγάπες ξεριζώνει. Τα κάστρα των συνειδήσεων. Για τις παλιές αγάπες, μη ρωτάς... Καραντίνα συναισθημάτων, απαγόρευση κυκλοφορίας αμφιβολιών.

Πού πήγαν οι φωνές; Πού χάθηκαν τα κλάματα; Πού πνίγηκαν οι κραυγές; Τίποτα δεν ακούγεται πίσω απ' τα κλειστά παραθυρόφυλλα. Αχνό φως από οθόνες. Σιγή νεκροταφείου. Πρέπει να 'σαι πολύ κοντά, πιο κοντά από τα επιβεβλημένα δύο μέτρα απόστασης, για ν' ακούσεις τον ήχο της κατάποσης. Το καταπίνουμε κι αυτό;

Να ποινικοποιηθεί πάραυτα η έξοδος από το φόβο. Όχι τον παπαδίστικο, αυτός ξέμεινε πίσω. Το φόβο του κράτους εκτάκτου ανάγκης. Οι καταγγελίες θα γίνονται, εννοείται, εξ αποστάσεως. Υπάρχει διαθέσιμη σύγχρονη και ασύγχρονη πλατφόρμα, επί εικοσιτετραώρου βάσεως. Εις θάνατον, λόγω αντικοινωνικής συμπεριφοράς. Έτσι θα κάνουμε οικονομία και στα τεστ ανίχνευσης του ιού, στις κλίνες ΜΕΘ, στα επιδόματα των 711 ευρώ, στα μελλοντικώς προσβάσιμα δάνεια. Σ' όλα αυτά τα πολύτιμα, που τα 'χουμε και λίγα. Να προσέχουμε, για να έχουμε. Μαζί τα έχουμε, για το κοινό καλό. Ημών, των Ελλήνων χριστιανών. Μαζί θα σηκώσουμε το βάρος, όλοι εξίσου. Μαζί; Πλούσιοι και φτωχοί, στελέχη και εργαζόμενοι, εφοπλιστές και άνεργοι, τραπεζίτες και ρημαγμένοι μικρομεσαιομικροί;

Κάτω απ' την ασφαλτο, τα έγκατα. Η λάβα του ηφαιστείου τρίζει και βοά. Σπόροι παλεύουν να φυτρώσουν, να πεταχτούν από τις χαραμάδες, υπόγεια ποτάμια να κυλήσουν. Ξανά.

Σοφότεροι να ξυπνήσουν οι δρόμοι απ' τη νάρκη.

Ο τρόμος χίλια κομμάτια στην ασφαλτο. Το βήμα μας ασφαλτο.

Κέρκυρα, 19-3-20

Όλγα Τσιλιμπάρη, εκπαιδευτικός